

VASAROS NAKTIES NUOTYKIS

Kai tik pamatau pievose sukrautas šieno kupetas, aš tuoj ir prisimenu aną juokingą nuotyki, atsitikusį mano jaunystėje.

Tada dar buvau pačiame jaunume ir dažnai pa-keiksnodavau vakaruose patekantį mėnulį, nes norėdavosi niekam nepastebint (net šuniui), prislinkti prie klėtėlės durų, už kurių miegodavo mergės.

Taigi vieną vasarą stambiausias kaimo gospadorius pasamdė pačius stipriausius vyriskus doobilų pjauti. Atvedė jis mus prie nemažo lauko raudonųjų doobilų ir pasakė:

– Jei iki vakaro nukirsit, statysiu alaus ligi valiai.

Dobilai kaip mūras, kad juos bala, kirtome, net prakitais taškėsi. Visi norėjome to alaus ligi valiai pagerti. Tokiems kaip mes tada nesimėtė litai kišenėse, kad galėtume gerti už savus.

Dobilus mes nupjovėme. Gaspadorius žodį ištesėjo. Ant stalo stovėjo ašotis su alumi, tą išgėrus, dar pripylė. Bet tada gospadorius pasakė:

Gerkit, bet nakvynės neduosiu. Net po stalu. Nors rėplom, bet turėsit išsinešdinti. Rytoj – šventa diena.

O tas alus stiprus, ir mes, jo dar nė neatsiskoneję, pajutome kad jau pasunkėjo sėdynės, kad kojos jau linksta ir pasiutusiai traukia išsitiesti ant kiemo vejės. Gaspadorius akylai mus stebėjo, o kai pradėjome apsvaigti, pasirūpino, kad mes saugiai paliktume jo sodybą – pats parodė taką.

Išėjau namo nosies tiesumu. Nusileidęs nuo kal-

nelio, patekau į pievas, o ten tarsi baltas pienelis kybotų ore – toks tirštas tą vakarą buvo rūkas. Šieno kupetą pamačiau jau tik prieš pat nosį.

Ir susipainiojau aš tame rūke. Visai nebežinojau į kurią pusę turiu eiti. O čia dar toks nuovargis, taip lenkia miegas... Tad, nieko nebelaukdamas, užsiropščiau ant vienos šieno kupetos, įsirausiau į šieną ir užmigau.

Miegu, miegu, tik staiga pro miegus girdžiu, kad netoli kažkas kalbasi, kikeną. Ir mergelės juokelis girdisi. „Kas čia? Sapnuoju?“ – suklūstu ir gnybtelėjau sau į rankos minkštimą. Suskaudo. Supratau, kad nemiegu.

– Jau aš tave, širdede, mylėsiu kaip kažin ką, neapleisiu niekados... Tu man vienintelė visame pasauly, gražiausioji... O į tuos taip gerai žinomus žodžius (po perkūnais, juk ir aš pats lygiai taip kalbinu, kol prisikalbinu), atsakas tik ki- ki - ki, ka- ka - ka... Meluojai... Užmirši...

– Neužmiršiu, širdede, niekados neužmiršiu, to, ką gera man padarei, tik jau tu nebijok...

Aš atsargiai, kad šienas nešiugždėtų, pasislinkau ir pažvelgiau žemyn. Na, žinot, kai juos pamačiau, iš karto karšta pasidarė. Iš to, kokios šnekos mano ausis pasiekia, suprantu, kad mergelė, nors jau ir silpnai, bet vis dar ginasi...

– Je, o kas jam duoną duos jei tu apgausi?

– Tik nebijok, širdede, nebijok, viską, viską duos ir neapleis tas, kas aukščiau mūsų.

– Ak tu prakeiktas melagi! Kad tai aš jam duoną duočiau! Matai koks gudrus, jis smetonėlį nulaižys, o man parūgos tepalieka!

Matyt smarkiai aš sujudėjau, nes staiga su visu glėbiu šieno šlumstelėjau jiems ant galvos.

Mergelė sukliko, ir, kol aš išsikapsčiau iš šieno, juodu jau buvo pradingę baltame pievos rūke.

Nežinau, ar išgąsdintieji tą naktį prie kitos kupetos prisėdo vainikėlio derėti, ar visai nebesėdo, žinau tik tiek, kad man už tos nakties nuotyki niekam duonos duoti nereikėjo...

Pagal girdėtą pasakojimą sukūrė Bernadeta Baužienė 1986 m. gegužės 25 d.

